

พิ ม พื ก ำ
สำนักพิมพ์

โชคดีเหลือเกินที่ได้เจอกันในวันนั้น...วันที่ฝนตก

What if...

ถ้าวันนั้นฝนไม่ตก

สำลีสีชมพู

๑

รักแรกพบ

วินาทีที่ที่นั่งอยู่ต่อหน้ามารดาและน้องสาวของธันวา พัทธธีรายังคงไม่แน่ใจนักว่าจะอะไรที่นำพาความสัมพันธ์ของเธอกับเขามาถึงจุดนี้ได้

“...คบกันนานแค่ไหนแล้ว” ลภัสรา มารดาของคนที่นั่งอยู่ข้างกาย พัทธธีรากลืนน้ำลายกลืนท่ามกลางบรรยากาศระอึกระอ่วน

สองหูของพัทธธีราอื้ออึง สองมือเย็นเฉียบสั่นระริก หัวใจเต้นรัว ล้นพลีว ร่างกายคล้ายจะหลุดจากการควบคุม หญิงสาวไม่ได้ยินว่าคนตัวโตตอบไปว่าอะไร โสตประสาทรับรู้ได้เพียงเสียงฝนกระหน่ำผิวดูดนอกหน้าต่าง จนกระทั่งแขนแข็งแรงพาดลงมาบนไหล่ที่หนาวสะท้านหนักๆ แบ่งปันความอบอุ่นและเรียกให้พัทธธีรากลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง

ร่างเล็กบางผ่องนคลายลงเล็กน้อย ดวงตาลมโตภายใต้กรอบตาสวย มีรอยตื่นราวกับกระต่ายน้อยขี้ตกใจขณะซ่อนมองใบหน้าคนที่กำลังจับจ้องเธอด้วยแววตาลึกล้ำ

จุดเริ่มต้นของพวกเราคืออะไรกันนะ

วันนั้น...ฝนก็ตกเหมือนวันนี้ใช่มั้ย...

ถ้าวันนั้นฝนไม่ตก พวกเขาก็คงไม่ได้พบกัน คำกล่าวนี้ไม่ได้เกินจริงไปนักเมื่อพัทธ์ธีรานึกย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน

ฤดูฝนปีนั้นพัทธ์ธีรายังเป็นนักศึกษาปริญญาโทที่กำลังประสบกับความทุกข์ทรมานอันเกิดจากสิ่งที่เรียกว่าวิหยาณิพนธ์ สองสัปดาห์ก่อนสอบป้องกันวิหยาณิพนธ์ พัทธ์ธีราที่นั่งแกสไลด์จนตึกตื่นอ่อนล้าทั้งร่างกายและจิตใจ สองตาແບบพร่าจากการจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์นานๆ แต่เธอก็ไม่อาจตัดใจนอนทั้งที่งานยังไม่เสร็จได้

ตีหนึ่งครึ่ง พัทธ์ธีราลงไปซื้อขนมและกาแฟจากร้านสะดวกซื้อชั้นล่างของคอนโดขึ้นมาตุน ขณะเดินผ่านประตูกระจกใสที่ต้องใช้บัตรสแกนเข้าออกก็พบว่ามีคนเดินตามมา

แวบแรกพัทธ์ธีราไม่รู้สึกลึกลับหรือประหลาดใจเท่าใดนัก แต่เมื่อเหลือบไปเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายตัวโตที่สูงกว่าตนเองหนึ่งช่วงหัว สวมกางเกงยีนส์ซีดและเสื้อกันลมแขนยาวสีเข้มแบบมีฮูดที่คลุมศีรษะไว้จนแทบมองไม่เห็นใบหน้าภายใต้แสงไฟสลัว พัทธ์ธีราก็เริ่มใจไม่ดี สายตาดกกลงบนพื้นที่นองไปด้วยน้ำ อีกฝ่ายคงเดินตากฝนมาถึงได้เปียกโชกไปทั้งตัวขนาดนี้

ขณะที่นี้กระแวง พัทธ์ธีราก็นึกสงสัยแม่บ้านของคอนโดไปด้วย

หญิงสาวกัตรีมฝีปากบางจนเจ็บ เมื่อร่างสูงใหญ่ก้าวตามเข้ามาในลิฟต์แล้วไม่ยอมกดปุ่มขึ้นหลังจากที่พัทธ์ธีรากดขึ้นของตนเองแล้วถอยจากออกมา

ระบบการใช้ลิฟต์ของที่นี่ต้องใช้คีย์การ์ดรวมด้วย โดยผู้อาศัยจะกดปุ่มได้แค่ชั้นที่ตัวเองอยู่กับชั้นที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางเท่านั้น

พัทธ์ธีรากลั่นหายใจ นึกขึ้นได้ว่าตอนผ่านประตูชั้นล่างเข้ามา ดูเหมือนคนตัวสูงใหญ่ที่ข่มร่างบอบบางของเธอให้เหลือนัดเดียวจะไม่ได้หยิบคีย์การ์ดออกมาเลยสักครั้ง อีกทั้งเมื่อถึงเวลาต้องกดลิฟต์ก็ไม่หยิบออกมาเพื่อกดชั้น นี่ไม่ใช่ว่าเธอใจระแวงขึ้นที่กำลังตามเธอไปถึงห้องหรือกันนะ

สมองของพัทธ์ธีราที่ใช้งานมาทั้งวันทั้งคืนพลันว่างเปล่า คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าควรเอาตัวรอดจากสถานการณ์เช่นนี้อย่างไร

เมื่อประตูลิฟต์เปิด พัทธ์ธีราก็วิ่งรอกอยู่ในลิฟต์เพื่อให้ขายจนกระทั่งร่างสูงใหญ่ก้าวออกไปก่อน ทว่าอีกฝ่ายกลับกดปุ่มเปิดค้างไว้และหันมามองเธอด้วยสายตากดดัน

หญิงสาวร่างเล็กไม่มีทางเลือกนอกจากก้าวออกจากลิฟต์ไปด้วยขาที่แข็งทื่อและสองมือเย็นเฉียบ

พัทธ์ธีราสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจแรงๆ จากคนที่เดินตามหลัง ตามด้วยเสียงหุ้มที่ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบบนทางเดิน

“ขอทางด้วยครับ”

ชายหนุ่มปัดหลุดเสื้อกันลมออกด้วยสีหน้าราวกับรำคาญ พัทธ์ธีราเบี่ยงตัวหลบ ก่อนจะยืนตาค้าง มองเสื้อวอร์นาล้อหลาใต้แสงไฟที่เผยออกมาระหว่างที่เขากดรหัสเข้าห้องพักที่เธอยืนขวางอยู่

แวนหนึ่งก่อนที่เขาจะปิดประตู พัทธ์ธีราก็ยังยืนทำหน้าหงายอยู่ตรงนั้นมองเห็นสายตาระแสจัดจากดวงตาคมสวยที่ส่งตรงมา ราวกับเป็นเธอเสียเองที่ทำท่าราวกับเป็นโจรปล้นสาวท

พัทธ์ธีราเจอผู้ชายคนนั้นอีกสองสามครั้งบนทางเดิน ในลิฟต์ หรือแม้กระทั่งที่ร้านอาหารใต้คอนโด ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่พัทธ์ธีรามักจะเผลอมองหาภาพคนตัวสูงที่เดินด้วยท่าทางเฉพาะตัวไปเสียทุกครั้งที่ก้าวเข้ามาในเขตอาคารที่พัก

คืนนี้เป็นอีกคืนหนึ่งที่พัทธ์ธีรากำลังงานจนตึกตื่น หญิงสาวเครียดจนไม่รู้จะเครียดอย่างไร ทำความสะอาดบ้านทุกซอกทุกมุมก็แล้ว ทว่าพอลกลับมานั่งอยู่หน้าจอก็รู้สึกเหมือนทนไม่ได้ขึ้นมา ต้องหากิจกรรมอย่างอื่นทำ สุดท้ายเลยได้แต่หอบหิ้วผ้าขาวที่เพิ่งซักตากเมื่อครู่และไม่น่าจะแห้งภายในคืนนี้ ขั้บรถออกไปปั่นแท่งที่ร้านสะดวกซักซึ่งเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงในคอมมิว-

นิตีมอลเล็กๆ หน้าทางเข้าคอนโด

พัทธ์ธีราเพิ่งเอาผ่านวมเข้าตู้อบผ้าเสร็จตอนที่ชายหนุ่มร่างสูงเดินเข้ามาในร้านสะดวกซักพร้อมตะกร้าผ้า

ใบหน้าที่พักหลังนี้เริ่มจะคุ้นตาทำให้คนที่หมุ่นตัวกลับไปหาที่นั่งอึ้งงันไปพักหนึ่ง หัวใจเต้นแรงกว่าปกติเล็กน้อยตอนตัดสินใจเอ่ยคำทักทาย

“สวัสดีค่ะ”

ชายหนุ่มที่ใส่เสื้อกันลมตัวเดิมชะงักไปครู่หนึ่ง มือใหญ่บัดซุดให้ตกไปด้านหลังก่อนจะเลิกคิ้วใส่พัทธ์ธีราด้วยสายตางุนงง บ่งบอกว่าอีกฝ่ายจำเธอไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

“คือ...ฉันอยู่ห้องถัดไปจากห้องคุณสองห้องนะคะ ที่วันนั้นเจอกันในลิฟต์”

“อ้อ ครับ” เขาตอบรับเพียงเท่านั้น แวตามีร่องรอยระลึกได้ แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรมากกว่านั้น เห็นได้ชัดว่าไม่พร้อมจะผูกมิตร

พัทธ์ธีราหน้าเฉือนสนิท ภายในใจรู้สึกถึงความโมโหปะปนกับความเสียดาย ยอมรับอย่างหน้าไม่ว่าตนสนใจในตัวเขา บางทีอาจเป็นความไว้วางใจ เข้าถึงได้ยากของคนตัวสูงที่ตั้งใจดูให้เธอมองหาเขาอยู่รำไป

หญิงสาวถอนหายใจราวกับมันจะช่วยขับไล่บรรยากาศอันน่าอึดอัดให้สลายหายไป มือเรียวยาวปลดล็อกหน้าจอแท็บเล็ต ดวงตากลมโตกวาดผ่านตัวอักษรเรียงเป็นพืดด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจ แม้ว่ามันจะไม่ผ่านเข้าไปในสมองแม้แต่น้อย ด้วยความคิดยังคงวนเวียนอยู่กับเจ้าของร่างสูงสมส่วนที่กำลังโยนเสื้อใส่เครื่องอบผ้า

พัทธ์ธีราไม่อาจห้ามสายตาดตนเองที่เพียรลอบมองเสื้อยหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่าย ก่อนจะหลุบตาลงเมื่อเขาหมุ่นตัวกลับมานั่งที่โต๊ะตัวที่อยู่ไกลออกไปอีกฝั่งของพื้นที่เล็กๆ

ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงบของร้านสะดวกซักที่มีเพียงเธอกับเขา

สองคน พัทธธีราแทบได้ยินเสียงลมหายใจของเขา หญิงสาวสูดหายใจลึกจน
ได้ยินแต่เสียงหายใจของตนเอง รับเอากลิ่นชื่นๆ ของฤดูฝนเข้าไปในปอด

ผ่านลมของพัทธธีราปั่นแห้งไปได้ยี่สิบนาที ฝนก็เทกระหน่ำไม่ลืมหูลืมตา เธอละสายตาจากบทความที่กำลังอ่าน เงยหน้ามองสายฝนด้วย
แววตาเหม่อลอยเล็กน้อย ครุ่นคิดว่าตนจะชอบผ่านลมไปถึงรถอย่างไร
ไม่ให้เปียกโชกไปทั้งตัวทั้งผ้าที่อุตสาห์ขนมาอบ

ตอนที่พัทธธีราหันกลับมาจึงบังเอิญสบตากับใครอีกคนที่มองมาด้วย
แววตาอ่านยากอยู่ก่อนแล้ว สองแฉกที่เย็นชืดพลันร้อนวูบขึ้นมา ก่อนที่เธอ
จะเป็นฝ่ายหลบตาก่อน ก้มหน้างูต ทำให้เหมือนสนใจสิ่งที่อยู่ในแท็บเล็ตเสีย
เต็มประดา

เครื่องอบผ้าร้องขึ้นเมื่อครบเวลา พัทธธีราซึ่งลุกขึ้นไปเก็บผ้าออก
จากเครื่องสะดุ้งนิดๆ เมื่อจู่ๆ คนตัวสูงผุดลุกจากที่นั่งแล้วเดินหายออกไป
จากร้านครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาพร้อมมรมสองคันและร่างที่เปียกโชกเหมือน
เมื่อสองคืนก่อนไม่มีผิด

“ฝนมันตก” เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าร่างบอบบางของคนที่ยืนมองเขา
ตาโต แล้วยื่นร่มออกไป

“ไม่เป็น...” พัทธธีราเกรงใจ แต่ปฏิเสธยังไม่ทันจบเขาก็พูดขัด

“เลื้อยคุณ...” เสียงทุ้มชะงักไปนิดหนึ่ง เขาเบือนใบหน้าหล่อเหลา
ไปด้านข้างเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราวกับต่อว่าที่เธอแต่งตัวไม่
เรียบร้อย “ถ้าเปียกก็คงไม่ดี”

ผิวหน้าบอบบางของพัทธธีราอ่อนจนแทบระเบิด นึกได้ตอนนี้เองว่า
ภายใต้เสื้อยืดพร้อมใส่นอนของตนไม่ได้สวมบรา ลัดส่วนบริเวณนั้นของ
พัทธธีราไม่ได้มีมากมายจนเกือบเรียกได้ว่าราบเรียบ บวกกับความเคยชิน
กับการไม่สวมบราออกมาบริเวณใกล้ๆ ที่พัก ทำให้หญิงสาวลืมนึกถึงจุดนี้
ไปว่า หากเสื้อยืดเปียกน้ำ เธอจะตกอยู่ในสภาพไหน

“ขอบคุณค่ะ” แฉกของพัทธธีราแดงระเรื่อตอนยื่นมือออกไปรับ

ความประทับใจที่มีต่อเขาเพิ่มขึ้นอีกนิดหลังจากถูกหักกลับไปเมื่อครู่ คนตัวโตไม่ได้ตอบ เพียงพยักหน้าอย่างเฉยชาแล้วเดินกลับไปนั่งที่เดิม

“ชื่อพัทธ์นะคะ” แม่แต่พัทธ์ธีราเองก็ไม่ทันรู้ตัวตอนเอ่ยคำพูดพวกนั้น ออกมา “ชื่ออะไรเธอคะ”

ร่างสูงเลยหน้าขึ้นจากหน้าจอโทรศัพท์ แล้วเอ่ยไปอีกทางด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

“ไปถึงแล้วเอาร่มวางไว้หน้าห้องผมก็พอ”

“คะ?”

“ผมไม่ใช่พวกที่ชอบทำความรู้จักกับเพื่อนบ้าน”

พัทธ์ธีราผงะหน้าแทบหงาย หน้าม้ายิ่งกว่าตอนที่เขาเอ่ยเป็นนัยว่า เธอแต่งตัวไม่เหมาะสมเสียอีก

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มทำให้พัทธ์ธีราพูดไม่ออก บอกไม่ได้ ตั้งตัวไม่ติด หญิงสาวพึงร่มไว้หน้าห้องเขาตามที่อีกฝ่ายสั่งไว้แล้วรีบวิ่งเข้าห้องตัวเอง อับอายขายขี้หน้าจนถึงกับภาวนาไม่ให้เจอเขาอีก จากความประทับใจ กลับกลายเป็นความหมั่นไส้ปนชิงชังนิดๆ แต่นั่นเป็นเพียงสิ่งที่เธอคิดไว้เท่านั้น

ความรู้สึกที่แท้จริงของพัทธ์ธีราที่มีต่อชายหนุ่มผู้นั้น หลังจากนั้น เพียงไม่นานหญิงสาวก็เริ่มเข้าใจ

ไม่ว่ามันจะเป็นความเกลียดชังแรกพบหรือความประทับใจแรกเห็น หน้า ทั้งหมดนั้นก่อตัวเป็นความหวั่นไหวที่ทำให้พัทธ์ธีราถูกดึงดูดเข้าหาเขา จนไม่อาจปฏิเสธได้เลย

หลังจากวันนั้นที่ร้านสะดวกซัก พัทธ์ธีราไปอบผ้าในเวลาเดิมอีกสองสามครั้งแต่ไม่ได้เจอเขา ในเวลานั้นหญิงสาวยังไม่เข้าใจความรู้สึกราวกับ ลูกโป่งที่ถูกปล่อยลมจนเหี่ยวของตนยามค้นพบว่าเจ้าของร่างสูงคันทา

ไม่ได้ก้าวเข้ามาในร้านจนกระทั่งเธอกลับ

และไม่ได้ก้าวเข้ามาในครรลองสายตาของเธออีกเลยตลอดสอง
สัปดาห์นับจากวันนั้นที่ให้พัทธ์ธีราร่วม

จวนจนคืนหนึ่งในฤดูฝน เมื่อพัทธ์ธีราได้เห็นใบหน้าคมคายของผู้ชาย
ที่เธอไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่ออีกครั้งในลิปต์ตัวเดิมที่เจอกันครั้งแรก

เธอก็เพิ่งเข้าใจ...ว่ารักแรกพบมีอยู่จริง

ในคืนที่ไร้แสงดาวบนท้องฟ้า ช่วงนี้ของปีพัทธ์ธีรามักจะอ่อนไหวเป็นพิเศษ เรื่องราวบางอย่างคอยรบกวนจิตใจ ทำให้เกิดความรู้สึกวูบไหว
ราวกับมีไฟพรุ่งอันว่างเปล่าที่ไม่อาจถมให้เต็มฝังอยู่ในช่องอก สูดกินพลังงาน
และความรู้สึกของเธอจนสิ้นไร้เรี่ยวแรง

หลังจากนั่งเหม่ออยู่หน้าจอแล็ปที่ออฟมาเกือบครึ่งชั่วโมงโดยที่งานไม่
คืบหน้า พัทธ์ธีรามองนาฬิกาแล้วก็ตัดสินใจเดินออกไปหน้าคอนโด มีร้าน
ขายน้ำเต้าหู้ที่เปิดตอนกลางคืนอยู่ตรงนั้น

ถึงจะไม่ได้นึกหิวอะไร แต่พัทธ์ธีราก็คาดหวังว่าบางทีการชดเต้าฮวย
น้ำขิงร้อนๆ จะทำให้หัวใจของเธอได้รับความอบอุ่นขึ้นมาบ้าง

พัทธ์ธีราซื้อเต้าฮวยน้ำขิงสองถุงกับน้ำเต้าหู้อีกหนึ่งถุงเพื่อไว้สำหรับ
พรุ่งนี้เช้า แล้วเดินขึ้นลิฟต์ที่ไปลานจอดรถเพื่อเอาของที่ลืมไว้ เมื่อกลับมา
ที่ล็อบบี้คอนโดถึงได้พบว่าฝนตกอีกแล้ว นึกไว้ว่าลืยผ้าที่ซักรีดไว้แต่ลืม
เก็บอยู่ในใจ คิดไว้ว่าพรุ่งนี้ค่อยเก็บมาซักใหม่ก็แล้วกัน

ขณะที่นึกปลงตกอยู่ในใจ ประตูลิฟต์ที่เพิ่งปิดไปก็เปิดออกแทบจะ
ทันทีหลังจากพัทธ์ธีรากดปุ่มลูกศรขึ้น และดูเหมือนว่าจะมีใครอีกคนอยู่
ในนั้นก่อนแล้ว

ใครบางคนที่พัทธ์ธีรามักจะคอยมองหาอยู่ตลอดโดยไม่รู้ตัวยาม
เดินผ่านที่ที่เคยพบเจอกัน

ตอนที่ได้เจอหน้ากันอีกครั้งในรอบสองสัปดาห์ หัวใจที่ซัดซาพลัน

เต้นแรงอย่างไม่อาจควบคุม ใบหน้าเธอร้อนร้าวกับเป็นไข้ตอนมองสบแววตา
ราบเรียบไร้อารมณ์ที่มองตรงมา

“สวัสดีค่ะ” พัทธธีราเป็นฝ่ายยิ้มให้เขาก่อนตามเคย แม้วันนี้จะเจอ
เรื่องราวมากมายเพียงไร ครั้นได้เจอหน้าเขา หญิงสาวก็ยังอยากรวบรวม
เรื่องราวทั้งหมดที่มีแล้วยิ้มให้

พัทธธีรา มองออกว่าคนที่ผิงกหัวให้หนึ่งที่ไม่มื่ออารมณ์จะพูดคุยด้วย
ถึงกระนั้นก็ยังชวนคุยต่อราวกับเป็นคนที่ได้รับความสะดวกแล้วรู้สึกดี
หญิงสาวมองเส้นผมเปียกชื้นของเขาแล้วเอ่ย

“ขอบตากฝนหรือคะ”

“...”

“เจอกันที่ไรคุณเปียกฝนทุกทีเลยนะคะ ทั้งที่วันนั้นอุตส่าห์เดินไปเอา
ร่มให้พัทธ์แท้ๆ”

“ถือร่มมันน่ารำคาญ”

แววตาของอีกฝ่ายยามปรายตามองมาทำให้พัทธ์ธีราไม่แน่ใจนักว่า
ระหว่างร่มกับเธอ เขารำคาญสิ่งไหนมากกว่ากัน

พัทธ์ธีราลอบพิจารณาคนข้างกายเงียบๆ บรรยาการรอบกายพวกเขา
เต็มไปด้วยความอึดอัด

เรือนผมของเขาเปียกชื้น แต่ไม่ได้ชุ่มไปทั้งตัวจนน้ำหยดตึงเหมือน
วันแรกที่เจอกัน ขอบตาของเขาแดงก่ำเล็กน้อย ใบหน้าแลดูซีดเซียวราวกับ
คนป่วย มิหนำซ้ำร่างสูงใหญ่ของเขาก็กำลังแผ่ความร้อนออกมาจนคนที่ยืน
อยู่ไม่ห่างกันนักสั่นผิ่สได้

พัทธ์ธีราเดินออกไปจากลิฟต์เมื่อถึงจุดหมาย ชายหนุ่มยืนนิ่งรอให้
เธอออกไปก่อนด้วยแววตาหลากหลายความรู้สึกก่อนจะก้าวตามมา

ตอนที่ได้ยินเสียงเขากดรหัสที่ประตู หญิงสาวก็เอ่ยออกมาราวกับ
ลั้งเล

“คุณ...ป่วยหรือเปล่าคะ ตาแดงๆ” หัวใจของพัทธ์ธีราเต้นตึกตัก ถึง

กระนั้นตอนที่ชูธงใส่เต้าฮวยน้ำขิงขึ้นมาก็ยังมีรอยยิ้ม “พัทธ์ซื้อเต้าฮวยน้ำขิง มาสองถุง กินด้วยกันมั๊ยคะ”

ไม่ใช่ ‘แบ่งไปกินมั๊ย’ แต่เป็น ‘กินด้วยกันมั๊ย’

พัทธ์ธีรานึกตาตัวเองในใจที่ทำตัวกำกัณชวนผู้ชายเข้าห้อง แต่ที่น่าแปลกใจคือ คนที่ดูชั่วร้ายากุณอีกทั้งยังโลกส่วนตัวสูงลึบลืออย่างอีกฝ่ายกลับเดินตามเข้ามาในห้องเธอง่ายๆ

วูบหนึ่งพัทธ์ธีรานึกหัวน้ใจว่าเขาจะเข้าใจผิดว่าเธอกำลังเชิญชวนให้เขาทำอะไรที่ลึกลึซึ่งเกินกว่าการนั่งกินเต้าฮวยน้ำขิงร้อนๆ ด้วยกัน แต่อีกใจหนึ่งของพัทธ์ธีราก็รู้ตัวว่า ถ้าชายหนุ่มเกิดมีความต้องการในแง่ นั้นขึ้นมาจริงๆ ด้วยหัวใจที่เอนเอียงและอารมณ์อ่อนไหวที่มีอยู่ ตนเองก็อาจโอนอ่อนให้เขาราวกับคนใจง่าย

“นั่งตรงนี้น้ก่อนนะคะ” พัทธ์ธีราชี้ไปที่โต๊ะอาหารแล้วเดินหายเข้าไปในครัว ก่อนจะออกมาพร้อมถ้วยเล็กๆ สองใบและกล่องเก็บยาสามัญประจำบ้าน

“มิใช่หรือเปล่าคะ พัทธ์เอายามาเผื่อด้วย แต่กินอะไรรองท้องก่อนค่อยกินยาแล้วกันนะ”

เหมือนคุยกับกำแพง แต่พัทธ์ธีราก็รู้สึกดีที่มีคนตัวโตๆ เข้ามานั่งในห้องที่เคยเงียบเหงาอ้างว้างของตนเอง หญิงสาวมองเรือนผมสั้นๆ ของอีกฝ่ายอย่างชัดใจ นึกอยากเป่าผมให้ แต่คิดว่าคงมากเกินไป จึงได้แต่เดินเข้าไปหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กม้ายื่นให้เขา

“เช็ดผมหน่อยนะคะ ไม่งั้นจะยังเป็นหนัก”

“ผมสบายดี...ฮัดซิว!” ไม่ทันขาดคำ คนที่ปากบอกสบายดีก็เริ่มแสดงอาการ

พัทธ์ธีรามองเขาด้วยสายตาราวกับจะพูดว่า ‘เห็นมั๊ย’ ก่อนจะลงมือแกะถุงใส่เต้าฮวยน้ำขิงเสียบๆ

“ตกลงจะไม่บอกชื่อจริงๆ เหรอคะ” เธอถามขึ้นหลังจากนั่งมองเขาตักเต้าสวายน้ำขิงรสชาติเผ็ดร้อนเข้าปากไปแล้วสองสามคำด้วยท่าทางเรียบร้อย

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามซ่อนตาขึ้นมองเธอเงิบๆ พออยู่ใกล้ๆ หญิงสาวจึงสังเกตเห็นขนตางอนยาวน่าดึงดูดเล่นของอีกฝ่าย

“ติน”

“อายุเท่าไรเหรอคะ พัทธียี่สิบสาม ต้องเรียกคุณว่าพี่มั๊ย”

“ยากมากก็ละสรรพนาม”

“แสดงว่าพัทธ์คุยกับคุณได้มั๊ยคะ เห็นบอกว่าไม่ชอบคุยกับเพื่อนบ้าน”

คนที่ทำหน้านิ่งลุกขึ้นจนเก้าอี้ครูดพื้น

“นั่งกลับเดี๋ยวนี้แหละ”

“แง พัทธิล้อเล่น อย่าเพิ่งกลับสิคะ กินอีกนิดสิคะ แล้วค่อยกินยา” พัทธธีราทำตาโต ยื่นมือไปจับแขนเขาไว้แล้วหัวเราะอย่างไม่มีเหตุผลเมื่ออีกฝ่ายทำตัวราวกับคนแสร้งนอน

ชายหนุ่มมองเธอนิ่งๆ ด้วยแววตาอ่านยาก นานพอจะทำให้ใบหน้าของคนถูกจ้องขึ้นสีเรื่อ

“ให้พูดตามตรง ตอนที่เดินตามคุณเข้ามา ความคิดผมมันไม่ได้บริสุทธิ์เท่าไรหรอก ถ้าคุณไม่ได้คิดเหมือนกันก็ให้มันจบลงตรงนี้เถอะ”

ถึงจะเผื่อใจไว้แล้วว่าเขาอาจจะคิดแบบนี้ แต่พออีกฝ่ายพูดออกมาตรงๆ พัทธธีราก็รู้สึกเหมือนโดนหมัดตอกอยู่ดี

แม้ใจจะยอมรับว่าตนมีความรู้สึกดีๆ ให้เขา แต่การมีความสัมพันธ์ทางกายกับคนที่แทบไม่รู้จักกัน สำหรับคนไร้ประสบการณ์อย่างพัทธ์ธีราถึงอย่างไรก็ยังน่ากลัว

ทว่าเรื่องนั้นกลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความรู้สึกอ้างว้างที่เธอต้องเผชิญยามอยู่เพียงลำพังในห้องที่ไร้เธอ

ต่อให้ตื่นขึ้นมาแล้วโลกแตกสลายไปต่อหน้าต่อตา พัทธธีราก็อยาก
ให้เขากอดเธอไว้ในคืนนี้

รักแรกพบ...

ธันวาเคยได้สัมผัสความรู้สึกของหัวใจที่เต้นแรงเพราะรอยยิ้มของ
ใครคนหนึ่งยามแรกพบหน้า เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาคิดว่าชาตินี้ตนคง
ไม่อาจเห็นรอยยิ้มของใครอื่นดังมาได้เท่ารอยยิ้มของเธออีก

เธอที่งดงามราวกับกุหลาบแรกแย้มในฤดูหนาวอันแห้งแล้ง

เนิ่นนานกว่าที่ธันวาจะรู้ตัว หัวใจของเขาก็ถูกหนามอันแหลมคมทิ่ม
แทงจนเจ็บปวดแทบยืนไม่อยู่

ธันวาใช้เวลาเกือบสิบปีในการรักผู้หญิงที่เป็นทั้งรักแรกและรักเดียว
ของชีวิต หุ่่มเห่ให้จนสุดตัว ก่อนจะล้มครืนไม่เป็นท่าเมื่อรลิตาสารภาพว่า
หัวใจของเธอมอบให้คนอื่นไปแล้ว

เวลาเก้าปีที่อยู่ด้วยกันพลันไร้ความหมายเมื่อมีระยะทางเป็น
อุปสรรค รลิตาเพิ่งเดินทางไปเรียนต่ออีกซีกโลกได้ไม่ถึงปีตอนที่เธอเอ่ย
ปากขอเลิกรา

สองสัปดาห์ก่อน ธันวาตัดสินใจบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปหารลิตาเพื่อ
อ้อนวอนให้เธอตัดสินใจเรื่องของทั้งคู่อีกครั้ง เขายอมแลกทุกอย่างที่มีเพื่อ
ให้เขากับเธอกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ธันวาทิ้งได้แม้กระทั่งความฝันของตัวเองด้วยซ้ำ

แต่แล้วเขาก็พบว่าทุกอย่างมันสายไป

ในสภาพอากาศที่เลวร้าย ช่วงเวลาที่สายฝนโปรยปรายกับอุณหภูมิ
ติดลบ ธันวายืนมองคนที่เ็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขามอบจุมพิตให้
ชายอีกคนด้วยแวตาทอบอุ่นอ่อนโยนอย่างไม่คิดว่าเธอจะมอบให้ใครอีก
อยู่อีกฟากฝั่งของถนน

ธันวาเข้าใจในวินาทีนั้นเองว่าความรักของเขาจบสิ้นลงแล้ว

แม้ภายนอกจะดูเหมือนว่าเขายอมรับการตัดสินใจของรลิตาอย่างสงบ
ทว่าในใจของธันวากลับมีความโกรธแค้นที่หาทางระบายออกไม่ได้

จนกระทั่งประตูลิฟต์ที่ควรจะปิดสนิทกลับเปิดออกที่ชั้นเดิม และ
เขาได้สบตากับผู้หญิงตัวเล็กๆ บางๆ ที่ชอบจ้องเขาด้วยสายตาน่ารำคาญ
คนนั้น

เหมือนเธอจะเคยบอกชื่อเขาครั้งหนึ่งตอนเจอกันที่ร้านสะดวกซัก แต่
ธันวาซึ่งไม่คิดจะเก็บมาใส่ใจลืมเลือนไปแล้ว

ใบหน้าเรียวเล็กของเธอชนิดที่ฝ่ามือเดียวของธันวาน่าจะปิดมิดแขน
ขึ้นมองเขาจากความสูงที่เลยไหล่มานิดเดียวด้วยแววตาที่ทำให้เขาลอบหม้ม
ปาก ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ได้เอะใจเลยว่าเขาสามารถเห็นทุกการกระทำ
ของเธอผ่านเงาสะท้อนของประตูลิฟต์ที่ชัดแจ้วราวกับมองผ่านกระจก

ธันวาระอັกกระอ่วนในตอนแรก แต่ไม่นานเขาก็นึกได้ว่าตนไม่ใช่
คนมีเจ้าของอีกต่อไปแล้ว

ภาพของรลิตาที่กำลังจุมพิตกับคนรักใหม่แว่นเข้ามาในสมอง
อารมณ์กรุ่นโกรธที่ปะทุอยู่ในใจทำให้เขาจิตอยากทำแบบเธอบ้าง
อยากกอดคนอื่นเหมือนที่เธอกอด อยากจูบคนอื่นเหมือนที่เธอทำ
แล้วผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ขึ้นลิฟต์มาพร้อมกับเขาก็เอ่ยประโยคนั้นออก
มา

“พัทธ์ซื้อเต้าฮวยน้ำขิงมาสองถุง กินด้วยกันมั้ยคะ”

เขาเพิ่งนึกชื่อเธอออกก็ตอนนี้

ยอมรับว่าประโยคนั้นของพัทธ์ธีราทำให้เขาคิดไปไกล ถึงขั้นพยายาม
นึกว่ายังมีถุงยางอยู่ในกระเป๋าสตางค์สักชิ้นสองชิ้นหรือเปล่า แต่พอเห็นว่า
อีกฝ่ายพยายามดูแลให้เขากินยา เอาผ้าขนหนูมาให้ แถมยังมองเขาด้วย
ดวงตากลมโตที่ฉายความเป็นห่วงเป็นใย แม้ลึกลงไปจะมีร่องรอยของความ
ชมชอบ แต่ความบริสุทธิ์ใจของอีกฝ่ายก็ฉายชัดจนทำให้ธันวารู้สึกเหมือน
กลายเป็นคนชั่ว

ความจริงแล้วพัทธ์ธีราเป็นผู้หญิงที่น่ารัก แต่น่าเสียดายที่หัวใจของ
ธันวาถูกทำลายจนไม่อาจมอบความรักให้ใครได้อีก

ดังนั้นชายหนุ่มจึงเลือกที่จะพูดประโยคนั้นออกมา คาดหวังว่าจะ
ได้รับสายตารังเกียจซึ่งซัง

เขามองดวงตากลมโตของคนตัวเล็กค่อยๆ เบิกกว้างอย่างตื่น
ตระหนกราวกับกระต่ายขาวขี้ตกใจด้วยความรู้สึกซับซ้อน

ธันวาเตรียมพร้อมสำหรับการถูกปฏิเสธ แต่ไม่ได้เตรียมใจว่าพัทธ์-
ธีราจะหยิบเทอร์โมมิเตอร์มาวัดไข้ทางหูของเขาหลังจากมองเขาอยู่อย่างนั้น
นิ่งๆ ครู่หนึ่ง

แล้วเธอก็เอ่ยออกมา

“ถ้าฉัน...กินอีกสักสองคำแล้วกินยาลดไข้ได้มั้ยคะ คุณมีใช่มั้ยนะ”

๒

จะตอบหรือจะฉลัก

พัทธ์ธีราเป็นผู้หญิงร่างเล็กที่สูงเกินไหล่ชั้นวามานิดเดียว ผมยาวถึงกลางหลังดูนุ่มลื่นสีดำเป็นมันขลับ ผิวที่อยู่นอกร่มผ้าเนียนละเอียดอมชมพูไปทั้งตัว แม้กระทั่งข้อเท้าก็ยังไร้ที่ติ บวกกับดวงตากกลมโตและริมฝีปากอวบอ้วนที่เวลาเผยออกน้อยๆ จะเห็นฟันหน้าสองซี่ราวกับกระต่ายขาวขนนุ่มฟู พัทธ์ธีราเหมือนสัตว์ตัวน้อยๆ ที่เพียงจับเบาๆ ก็อาจเฉไฉตายคามือ ดังนั้นการที่เธอไม่ทำท่าหวาดผวาหรือร้องให้ออกมาในสถานการณ์แบบนี้จึงเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย

“แปลว่าอะไร” หลังจากอิงไปพักหนึ่งด้วยความคาดไม่ถึง ชั้นวาก็ถามออกมาเหมือนเพ่งหาเสียงของตัวเองเจอ

“แปลว่าตกลง แต่ให้คุณกินยาก่อน”

“รู้ใช่มั้ยว่ามันหมายความว่ายังไง”

“รู้”

“รู้ว่ะ?” คิ้วเรียวเล็กสูง ตาคมมีแววดุ

“คุณอยากนอนกับพัทธ์”

“แล้วทำไมยังตกลง คุณณไม่ใช้คนที่จะนอนกับผู้ชายที่เพิ่งเจอหน้ากันได้สองสามครั้ง”

“คงเป็นเพราะเหงามั้ง” ดวงตาคู่สวยหลุบลง ซ่อนแววตาที่อาจเปิดเผยสิ่งที่แอบซ่อนอยู่ข้างใน

เหงา? เหมือนข้ออ้างของริตาที่ใช้ในการนอกใจเขาตอนที่ต้องห่างไกลกันนะหรือ

ธันวาเองก็เหงาเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เคยไปนอนกับใครมั่วชั่วระหว่างที่ยังอยู่ในสถานะคนรักของริตาเลย

แววตาของธันวามีรอยโกรธซึ่งแวบผ่าน ก่อนจะแปรเป็นความรังเกียจ จนทำให้คนถูกมองชาวบดตั้งแต่หัวจดเท้า

“ผมขอตัวก่อน” ธันวายยายามสะกดเสียงให้ราบเรียบ

พัทธธีรามองแผ่นหลังกว้างของคนี่ผลุนผลันออกจากห้องพักของเธอไปอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก สายตาของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นขยะไร้ค่า ร่างบอบบางทรุดลงนั่งกอดเข่าบนเก้าอี้ตัวเดิม มองข้าวของที่วางกองไว้มุมห้อง

ก่อนจะเริ่มร้องไห้อย่างเงียบงัน

หลังจากวันนั้นที่ธันวาผลุนผลันออกไปราวกับโมโหขึ้นมากะทันหัน โดยที่พัทธธีรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองเผลออะไรออกไปจนทำให้อีกฝ่ายผิดใจจนเกิดปฏิกิริยาเช่นนั้น หญิงสาวก็พยายามหลบหน้าชายหนุ่มด้วยความอับอายจนแทบไม่อยากออกไปไหน

ซึ่งจริงๆ แล้วมันช่างเป็นการกระทำที่ไร้สาระและเสียเวลาเปล่า เพราะธันวาเองก็คงไม่อยากเห็นหน้าเธอเหมือนกัน ราวกับต่างฝ่ายต่างหลีกเลี่ยงช่วงเวลาและสถานที่ที่อาจทำให้ต้องพบเจอกันอย่างไม่คาดฝัน

ช่วงสองสามวันมานี้แม่ฝนจะตก แต่พัทธธีรไม่ต้องหอบผ้าออกไปอบแห้งที่ร้านสะดวกซักเหมือนเคย เพราะหญิงสาวลงทุนสั่งซื้อเครื่องอบผ้า

มาใหม่ เพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตอยู่ในห้องโดยไม่ต้องออกไปไหนจน ‘บังเอิญ’ เจอกับใครอีก

อุปสรรคเพียงอย่างเดียวคือพัทธธีรารอนไม่หลับ

พัทธธีรามีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับ จนเรื่องที่ไม่ปกติกลายเป็นเรื่องปกติ โดยเฉพาะช่วงเวลานี้ของปี เสียงฝนตกตามมหาลมหล่อนแม่น้ำในยามหลับฝัน ปลุกความทรงจำในอดีตให้กลับมาโลดแล่น ฉีกทิ้งปากแผลที่ไม่เคยสมานของเธอจนอักเสบ ปวดร้าวไปทั้งร่างกายและจิตใจจนไม่อาจข่มตานอน

ร่างเล็กบางพลิกไปมาบนเตียงกว้างอย่างกระสับกระส่ายก่อนจะหลุดลุกขึ้นนั่ง สายตาเหลือบมองนาฬิกาที่หัวนอนก่อนจะพบว่าเพิ่งตีสี่ พัทธธีรากัดฟันข่มอาการปวดตื้อที่ขาทั้งสองข้างทั้งๆ ที่บาดแผลภายนอกจางหายไปนานแล้ว และผลการตรวจร่างกายทุกครั้งล้วนปกติดี

ทว่าอาการ ‘ปวด’ ของพัทธธีราไม่เคยหาย

มันสัมพันธ์กับวันที่ฝนตกหนัก และความเจ็บปวดนั้นจะมากขึ้นจนยากจะทานทนหากขยับกายไร้นั่นข้างเคียง

พัทธธีราไม่ต้องการการปลอบโยน ขอแค่ใครสักคนที่ทำให้เธอรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพังก็เท่านั้น

ร่างเล็กยืนตัวขึ้นจากเตียง ตัดสินใจเปลี่ยนชุดเพื่อเดินลงไปร้านสะดวกซื้อใต้คอนโด

ช็อกโกแลตสักชิ้นน่าจะช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้น แม้ว่าในห้องจะมีช็อกโกแลตอยู่หลายกล่องจากหลายที่ทั่วโลกที่มีคนซื้อมาฝาก แต่หญิงสาวยังคงยืนกรานที่จะลงไปซื้อช็อกโกแลตราคาไม่กี่บาทจากร้านสะดวกซื้อ

ทว่าคืนนั้นพัทธธีราไม่มีโอกาสได้กดลิฟต์ด้วยซ้ำไป

ประตูลิฟต์เปิดออกตอนที่พัทธธีราเดินไปถึง ก่อนที่ใครบางคนที่ไม่ได้เจอหน้ามาเกือบสัปดาห์จะเดินออกมา ร่างสูงใหญ่ชนิดๆ ลมหายใจมีกลิ่นเหล้า

“คุณ...”

ฉันมองผ่านราวกับพัทธธิดาที่ยืนมองเขาตัวแข็งเป็นเพียงอากาศ-
ธาตุ

“มาหาคะ”

หลายทีแล้วที่ฉันรู้ว่ารู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ถึงได้
คอยแต่ถามคำถามนำว่าทำไมฉันไม่อยากเสียเวลาตอบ

“คุณขับรถกลับมาทั้งๆ ที่มาหาคะ” ปลายเสียงของอีกฝ่ายสั้นนิดๆ
ทว่าคนที่ไม่ได้ใส่ใจตั้งแต่แรกมองข้ามไป

“คุณตื่น...”

“ชาติที่แล้วคุณเป็นแม่ผมเหรอ” ในที่สุดฉันก็มองหน้าหญิงสาว
ตรงๆ เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมารั้งแขนเอาไว้เพื่อกั้นให้เขาตอบคำถามไร้สาระ

ครั้งนี้ผมลองมองพัทธธิดาเต็มตาแล้วพบดวงตากกลมโตดำลึบรื้นน้ำ
และขอบตาแดงเรื่อราวกับกระต่ายที่สกรีนลายอยู่บนชุดนอน ฉันก็เอ่ย
เสียงสละบัดเหมือนไม่เต็มใจตอบ

“แท้ก็ใช่”

“อ้อ” พัทธธิดากะพริบตาปริบๆ แล้วปล่อยมือ แต่พอเห็นร่างสูง
ตัวเอียงงอเข้ามารับ ลืมไปถนัดใจว่าตัวเองน้ำหนักน้อยกว่าเขาเกือบ
ครึ่ง ร่างบอบบางเซถลาเกือบกระแทกผนังถ้าไม่มีแขนแกร่งประคองไว้
กลายเป็นพัทธธิดาเสียเองที่ตกอยู่ในอ้อมกอดร้อนจัด คนตัวเล็กเพลอสุด
หายใจลึก

กลิ่นแอลกอฮอล์ผสมกลิ่นน้ำหอมอวลตลบกลบกลิ่นฝน

ผิวหน้าเนียนละเอียดของพัทธธิดาแดงจัดเพราะระยะห่างระหว่าง
ทั้งคู่ เวลาที่อยู่ใกล้ฉันว่า เสียงหัวใจของพัทธธิดามักจะเต้นดังจนกลบได้
แม้แต่เสียงพายุฝนโหมกระหน่ำ

มือเรียวเล็กกระตุกเล็กน้อยจนยากที่จะสังเกต

มีเพียงพัทธธิดาที่เข้าใจความรู้สึกที่อยากจะผลักไสเขาออกไปพร้อมๆ

กับดิ่งเข้ามากอด

ผิวบริเวณลำแขนแน่นตึงของธันวาที่แนบกับแผ่นหลังบอบบางอุ่นจัด สำหรับคนชี้หนามมือเท้าเย็นง่ายอย่างพัทธ์ธิดาแล้ว อุณหภูมิที่ค่อนข้างสูงของอีกฝ่ายนับว่าอุ่นสบาย

พัทธ์ธิดายากยีนหนึ่งๆ อยู่ในอ้อมแขนของเขาคือ แต่เกรงว่าเจ้าของอ้อมกอดอาจจะไม่เห็นด้วย จึงยกมือขึ้นผลักแขนออกห่าง พลังขยับริมฝีปากจะพูด

“คุณ...”

ร่างเล็กบางที่อยู่ใว้งแขนทำให้ธันวานึกถึงภาพรลิตาที่อยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายคนอื่นอีกครั้ง

ความคิดที่ว่าในเมื่อรลิตาทำได้ แล้วทำไมเขาจะทำได้พูดขึ้นมาตอนที่ธันวาทอดสายตาพิจารณาเกลีบปากสีชมพูอ่อนไร้ร่องรอยของลิปสติกที่อาจทำให้รำคาญใจโดยสิ้นเชิงไปว่าเป็นเวลาดีสี กับพินคูกกลางสองซี่เล็กๆ ขาวสะอาดที่ไพล่ออกมาแย้มเจ้าตัวผอมปาก

สำหรับคนที่กำลังจ้องพินกระต่ายของคนตัวเล็กอยู่ก่อนแล้ว ริมฝีปากบางชุ่มชื้นที่ขยับอยู่ตรงหน้าเป็นดังฟางเส้นสุดท้าย

ธันวาโหล่อกับบรันที้ไม่รู้ก็แก้วที่เขาสาตลงคอ ตอนที่สอดมือใต้ส้นกรามเล็ก บังคับให้ใบหน้ารูปไข่แดงแย้มรับจุมพิตจากริมฝีปากร้อนผ่าวอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายยังตกใจจนตัวแข็งแทรกปลายลิ้นเข้าไปสัมผัสลิ้นนุ่มนิ่มของเธอตื้นๆ อย่างลองเชิง เมื่อพินซี่เล็กๆ ขาวสะอาดไม่ได้ขบลิ้นเขาจนเลือดสาต ธันวาก็เริ่มคลั่งเคล้าเรียวปากบางอย่างลึกลับ

เนิ่นนานจนไพร่ปากของพัทธ์ธิดาเต็มไปด้วยกลิ่นบรันที้ มาถึงจุดนี้หญิงสาวเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างเธอกับธันวา ใครกันแน่ที่กำลังเผลอมาและไร้สติ

ท้องนี้สากระคายไฉ่เบาๆ หลังใบหุบอบบางราวกับปลอบโยน ทั้งที่ริมฝีปากและปลายลิ้นร้อนผ่าวของเขาไม่มีความอ่อนโยนแม้สักนิด

พัทธ์ธีราารู้สึกเหมือนธันวาแทบจะตูดกลีบปากบวมเฝ้าของเธอติดไปด้วยตอนถอนริมฝีปากออก

เสียงลมหายใจหอบสะท้อนดังแข่งกับเสียงหัวใจเต้นถี่เร็ว ใช้เวลาสักพัก พัทธ์ธีราถึงได้รู้ตัวว่านั่นเป็นเสียงลมหายใจและหัวใจของตนเอง

“จะตบหรือจะผลักก็ได้ เสร็จแล้วก็หนีไปซะตั้งแต่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นผมจะถือว่าคุณยังยืนยันคำตอบเดิม” ธันวากล่าวเสียงพราว สายตาจับจ้องเพียงริมฝีปากสีสดนํ้าขึ้นและไรฟันขาวสะอาด

บางทีคงเป็นตัวเธอเองนั่นแหละที่ไร้สติ

นั่นเป็นสิ่งที่พัทธ์ธีราคิด ระหว่างที่รังต้นคอแข็งแรงลงมาพร้อมกับเขย่งเท้าเพื่อให้ระยะห่างระหว่างริมฝีปากของทั้งคู่ลดลงจนแทบสนิท

ภายใต้สัมผัสเร้าร้อนของธันวา สติสัมปชัญญะของพัทธ์ธีราคล้ายขาดหายเป็นช่วงๆ เธอไม่แน่ใจว่าตนเองกดรหัสเปิดประตูห้องถูกได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ริมฝีปากถูกอีกฝ่ายกลืนกินอย่างหิวกระหายราวกับคนที่เดินข้ามทะเลทรายมาเจอแหล่งน้ำ

แผ่นหลังของพัทธ์ธีรากระแทกประตูไม้บานัก แต่เจ้าของเรือนร่างบอบบางกลับไม่ได้เอ่ยประท้วง แม้แต่ตอนที่ถูกซ้อนใต้วงแขนอุ้มลอยจนเท้าไม่แตะพื้น พัทธ์ธีราก็เพียงหวัดรีวยขาโอบรัดเอวสอและคล้องแขนไว้กับลำคอเกรงอย่างไว้เนื้อเชื่อใจราวกับคนเฒ่า

วินาทีนี้ต่อให้ธันวาลักเธอไปอยู่ขอบเหว ก็ไม่แน่ว่าพัทธ์ธีราจะมีปากมีเสียง

ผนังห้องของหญิงสาวไม่ต่างจากห้องของเขานัก อีกทั้งยังโชคดีที่พัทธ์ธีราเก็บของอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ธันวาที่แทบไม่ได้ละริมฝีปากจากกลีบปากนุ่มนิ่มหวานล่ำจิงพาร่างเล็กในอ้อมแขนไปวางบนเตียงใหญ่ขนาดหกฟุตในห้องนอนหลักโดยสวัสดิภาพ

บางทีอาจเพราะแอลกอฮอล์ที่เขาเพิ่งดื่มมา อุณหภูมิร่างกายของเขา

จึงสูงกว่าเธอเล็กน้อย เมื่อหญิงสาววางมือแนบผิวกายเปลือยเปล่าได้เลื้อยติด จึงให้ความรู้สึกสบายจนอยากลูบไล้ไม่หยุดมือ

ร่างสูงที่คร่อมเหนือร่างบอบบางผล่ออกเล็กน้อยเพื่อถอดเสื้อยืดที่เริ่มเกาะกะตัวนั้น ก่อนจะจับมือเย็นเฉียบของอีกฝ่ายกลับมาวางบนแผงอกกว้าง ปลอ่ยให้เธอสัมผัสซาตามแต่ใจต้องการ เสร็จแล้วจึงเริ่มดึงทิ้งเสื้อผ้าของคนตัวเล็กออกบ้าง

ธันวาขบเบาๆ บนแนวกระดูกไหปลาร้าได้รูปสววยทันทีที่ปลดกระดุมเม็ดแรกออก จากนั้นจึงจูบไล่ลงไปตามแนวกระดูกที่ปลดออก มอบสัมผัสสร้อยผ่าวอย่างจงใจปลุกเร้าคนที่อยู่ใต้ร่าง เล้าโลมอย่างใจเย็นขัดกับจุมพิตที่ร่าวกับตุกติกสันจิตวิญญาณของอีกคนลงท้องเมื่อครู่

แม้สติจะไม่ได้อยู่ครบเต็มร้อย ทว่าธันวายังไม่เห็นแก่ตัวพอที่จะตัดทวงความสุขอยู่ฝ่ายเดียวจากคนที่เตะตรงไหนก็สะท้านเขือกรวากับกระต่ายขี้ตกใจ

แวตตาของพัทธ์ธีราล่องลอย สมองพร่าเลือนราวกับตกอยู่ในมนตร์สะกด ร่างกายร้อนวูบวบบจนต้องงู้อืดเรียวขาเข้าหากันเพื่อผ่อนคลายพายุอารมณ์ที่หนักหน่วงและบ้าคลั่งเสียยิ่งกว่าพายุฝนนอกหน้าต่าง

แต่แล้วจู่ๆ สัมผัสที่ทำให้มีนเมาราวกับสิ่งเสพติดนั้นก็หยุดลง รูม่านตาของพัทธ์ธีรายกกลับมาโฟกัสภาพตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะพบว่าธันวากำลังมอรรอยแผลเป็นน่าเกลียดบนหน้าท้องของเธอด้วยแวตาจนพัทธ์ธีราเผลอปาก รวบเลื่อนอนแบบผ่ากลางมาปิดร่างกายส่วนหน้าไว้อย่างมิดชิดทันทีที่รู้สึกตัว

ธันวาละสายตาขึ้นมามองใบหน้าเผือดสีของอีกฝ่าย แม้จะนึกสงสัยว่าพัทธ์ธีราได้รอยแผลเป็นนี้มาได้อย่างไร แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่จำกัดอยู่บนเตียงเพียงแค่วินาทีชั่วครู่เป็นดั่งกำแพงขวางกั้นคำถามเหล่านั้นไม่ให้หลุดออกไป

ถ้าไม่อยากจะให้เธอถามเรื่องส่วนตัวของตนเอง ธันวาก็ไม่ควรก้าวก่าย

เรื่องส่วนตัวของเธอเช่นกัน

มือเล็กกำอกเลื้อไ้วแน่นจนข้อมือขึ้นสีขาเมื่อธันวาคมสัมผัสมืออุ่นนั้น
เบาๆ

“ปล่อยเถอะ ผมไม่จ้องแล้ว”

“ไม่...”

“ไม่ทำต่อแล้วหรือ” ธันวาคมอย่างพยายามข่มกลืนอารมณ์ แม้ว่า
การหยุดทุกอย่างตอนนี้อาจทำให้เขาแทบขาดใจตายได้ แต่ชายหนุ่มไม่ใช่
คนที่จะฝืนใจใคร

“ทำ...แต่ไม่ต้องถอดเสื้อ” พัทธธีราแหม่มปากเมื่อนึกถึงรอยแผลเป็นที่
ต้นขาขวาและสะโพกซ้าย “ไม่ต้องถอดกางเกงด้วย”

ธันวาคมถึงกับกลอกตามองบน เห็นแก้มป่องหน้ารักและขอบตาแดงก่ำ
ของอีกฝ่าย ชายหนุ่มเมินความหนักอึ้งที่กึ่งกลางกายแล้วถามอย่างอ่อนใจ

“ถามจริง เคยทำร้ายคุณนะ”

“...”

“ไม่น่าถามสินะ...คิดอยู่แล้วว่าน่าจะไม่เคย

ธันวายุบตัวจะลุก แต่คนที่อยู่ใต้ร่างกลับรั้งเขาไว้ด้วยสีหน้าตื้นๆ
มือเรียวละจากเสื้อที่กุมไว้ ทำให้สาบเลือดแยกออกจากกัน เห็นผิวเนียน
ละเอียดบนเนินอกอิมร่าไร

“ถ้างั้น...ปิดไฟ...ได้มั๊ยคะ”

ทั้งห้องตกอยู่ในความมืดสลัว เมื่อตนเองมองไม่เห็น พัทธธีราก็
สบายใจขึ้นเมื่อคิดว่าธันวาคมจะมองไม่เห็นรอยแผลเป็นเก่าเกลียดนั้นด้วย

แต่พัธธีราลืมไปว่า ถึงอย่างไรเวลาที่ร่างกายสัมผัสกันก็ยังรู้สึกได้
ธันวาลูบเจอรอยแผลเป็นที่สะโพกซ้ายก่อน ชายหนุ่มจับสังเกตได้ว่าคนใต้
ร่างเกร็งตัวอย่างหวาดระแวงราวกับตะโตนแผลสด มือใหญ่จึงเลื่อนไป
กอบกุ่มบั้นท้ายเนียนนุ่มราวกับไม่ได้ใส่ใจร่อนนูนยาวอย่างที่เธอกังวล หลีก

เสียงบริเวณที่อาจทำให้อีกฝ่ายไม่สบายใจ

เมื่อย้อนกลับมามองสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้อีกครั้ง สิ่งที่น่าเสียดายใจที่สุดคือการที่ไม่ได้พูดออกไปว่าแผลเป็นเหล่านั้นไม่ได้น่าเกลียดอย่างที่เธอคิด แม้แต่น้อย และได้แต่ภาวนาให้ตนเองได้รับโอกาสนั้นอีกครั้ง เพื่อที่จะได้บอกพัทธ์ธีราว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นเธอ นั้นสวยงามเพียงใด

พัทธ์ธีรา มองซองสีเงินที่เขาหยิบออกจากกระเป๋าทางเกงมาวางไว้บนเตียงแล้วเบือนหน้าหนี ธันวาผล่ออกไปจัดการกับเสื้อผ้าส่วนที่เหลือของตัวเอง แล้วรีบกลับมาคลึงเคล้าเรือนร่างอ่อนนุ่มเปลือยเปล่าใต้ร่างด้วยกิริยาเกือบจะพะเน้าพะนอ

มือหยาบกร้านจับใบหน้าเรียวให้เอียงรับจุมพิตลึกล้ำ ปลายลิ้นสอดเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นนุ่มจนเกิดเสียงน่าอาย เรือนกายส่วนหน้าเสียดสีกันจนไฟแทบลุก ธันวาแทรกกายเข้าไประหว่างขาเรียว แอบลูบต้นขานุ่มละมุนเล่นขณะผลัดกันให้แยกออกจากกัน

พัทธ์ธีราสะดุ้ง ก่อนจะสะท้านไปทั้งตัวเมื่อท้องนิวสาวกระคายตะตะต้องความอ่อนไหวกึ่งกลางกาย ผลอครางฮือในลำคอด้วยความตกใจเมื่อนิวเรียวลื่นไถลเข้าไปในความคับแคบ

ฟันเล็กเรียงตัวสวยผลอขบลิ้นที่ยังรูกโล่อยู่ในโพรงปากเบาๆ เมื่อนิวที่สองสอดแทรกเข้าไป

ธันวารับริมฝีปากบางหนึ่งที่เป็นการเอาคืน ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงสะกดกลั้ว

“เจ็บเธอ”

ศีรษะเล็กลง สายไปมาจนผมยวาระจายอยู่บนหมอน แม้ทั้งห้องจะตกอยู่ในความมืด แต่ธันวาก็ยังมองเห็น

ร่างกายที่สั่นระริกและปฏิกิริยาตอบสนองของพัทธ์ธีราทำให้ธันวายพยายามเล่าโลมอย่างค่อยเป็นค่อยไป แต่สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ไม่มี ความ

อดทนมากพอ ตอนที่ล่องลำเข้าไปในความอ่อนนุ่มแล้วได้ยินเสียงกรีดร้องของพัทธธีรา เขาจึงรีบโน้มกายลงไปโอบร่างเล็กเข้ามาในอ้อมกอดอย่างปลอดภัยด้วยความรู้สึกผิด

“ขอโทษนะ เจ็บไหม้ย”

“อีก...ฮือ...” พัทธธีราน้ำตาซึม ทั้งเจ็บทั้งตึงจนเหมือนจะฉีก ความรู้สึกวาบหวามก่อนหน้าหายไปในทันที แต่ก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะผละจากไปแล้วทิ้งให้เธออยู่คนเดียว จึงได้แต่ยกแขนที่ลั่นสะท้านโอบกอดเอาไว้ “ทำต่อเถอะ”

ธันวาได้ยินเสียงเจือส่ออย่างน่าสงสารแล้วถึงกับกัดฟันกรอด ส่วนแข็งซึ่งที่เข้าไปไม่ถึงครึ่งโดนบีบรัดทุกทิศทางจนแทบหายใจไม่ออก ทุกมิลลิเมตรที่ผลักดันเข้าไปตามด้วยเสียงอึกอึกในลำคอของคนใต้ร่างบ่งบอกถึงความเจ็บปวด สุดท้ายจึงตัดสินใจจูบริมฝีปากที่แน่นหนาอย่างปลอดภัย มือข้างหนึ่งคลึงเคล้าทรวงนุ่มอย่างจงใจปลุกเร้า มืออีกข้างเลื่อนไปนวดคลึงส่วนที่ไวต่อความรู้สึกเหนือบริเวณที่ยังสอดประสานจนเจ้าตัวสะท้านเฮือก

“คุณ...” ความรู้สึกเสียดเสียวพลุ่งพล่านจากกึ่งกลางกายแผ่ซ่านไปทั่วตั้งแต่ปลายเท้าจดปลายผมจนลิ้มความเจ็บตึงไปชั่วขณะ พัทธธีราก็อยากหนีขาสองข้างเข้าหากันแต่ติดคนที่แทรกกายอยู่ตรงกลาง จนทำได้แต่สะอื้นฮักอย่างไม่อาจช่วยเหลือตนเองได้เมื่อคนตัวโตค่อยๆ ขยับสอดแทรกเข้าออก คีบคลานลึกทีละนิดๆ

พัทธธีราความรู้สึกเหมือนกำลังไต่ขึ้นที่สูง และคนที่จับสังเกตเธออยู่ก่อนแล้วก็สัมผัสได้ ปลายนิ้วเรียวยิ่งละเลงหนักมือสลับกับการโถมกายกระชอนจนเจ้าของเรือนร่างบอบบางรู้สึกเหมือนเกินจะรับไหว

“อะ...ระ...เร็วไป” เสียงของพัทธธีราขาดห้วง ก่อนจะกรีดร้องเบาๆ เมื่อเผชิญกับความรักราวกับถูกเหวี่ยงออกไปนอกโลก

แต่คนใจร้ายไม่ยอมปล่อยยให้เธอได้ใช้เวลาล่องลอยกลับมาเหยียบพื้นโลกอย่างช้าๆ กลับถอนกายออกจนเกือบสุดแล้วผลักตัวเองให้เธอรับไว้

ทั้งหมดในคราวเดียว กายแกร่งขยับเขยื้อนรุนแรงกระแทกกระทั้น ตักตวง
ความสุขรากับทวงหนี้สาวที่มอบให้พัทธ์ธีราไปก่อนหน้านี้

ทว่าตอนที่ฉันทากอดรัดเธอด้วยร่างกายลั่นสะท้านแล้วผละออกไป
เปลี่ยนเครื่องป้องกันชิ้นใหม่ พัทธ์ธีราก็ได้เรียนรู้ว่าที่ผ่านมาทั้งหมดเป็น
แค่ดอกเบี๊ยะ

ดอเบี๊ยะ

๓

ข้อตกลง

เสียงลมหายใจกระชั้นของพัทธ์ธีราค่อยๆ ซ้ำลงจนกลายเป็นจังหวะสม่ำเสมอ บ่งบอกว่ากำลังเข้าสู่นิทรารมณ์ เรือนร่างสูงกำยำของธันวาเอนพิงหัวเตียงในสภาพเปลือยเปล่า มีเพียงผ้าห่มผืนเดียวกับที่เขาเพิ่งตัวคลุมให้คนตัวเล็กพาดไว้บนสะโพกอย่างหมิ่นเหม่

พัทธ์ธีราบนอนตะแคงหันหน้ามาทางเขา หลับลึกอย่างไรซึ่งกลไกการป้องกันตัว นอกจากการรอยแผลเป็นพวกนั้น ผิวของเธอเนียนละเอียดนุ่มมือ อีกทั้งยังขาวจัดจนเกือบซีดเหมือนคนไม่ค่อยโดนแดด

ธันวายื่นมือออกไปจนเกือบแตะโดนพวงแก้ม ก่อนจะชักมือกลับกะทันหันราวกับคนเพิ่งตื่นจากมนตร์สะกด

ธันวาแ้มปาก ผลุนผลันลูกจากเตียงจนปลุกคนที่เคลิ้มหลับให้ผวาตื่น พัทธ์ธีราคว้าข้อมือหนาไว้ อาจเพราะความมืดสลัวที่ทำให้เขาอุปาทานคล้ายเห็นเด็กหลงทางอยู่ในดวงตากกลมโตคู่ นั้น

“อยู่ต่ออีกหน่อยได้มั๊ยคะ”

ธันวาก้มหน้ามองเธอเงิบๆ โดยไม่ได้เอ่ยคำพูดใด ในใจมีประโยค

หนึ่งผู้ขึ้นมา

เขา...ไม่อยากตกหลุมรักใครอีกแล้ว

“นะคะ”

ผีทำซาตานตัวไหนมันเข้าถึงไม่อาจรู้ สุดท้ายธันวาก็ทรุดตัวลงไปในนอนเคียงข้างคนที่เอื่อยเสียงละห้อยนั้นอีกครั้ง ทว่าด้วยไม่ยอมให้เธอรู้ว่าเขากำลังใจอ่อน จึงตัดสินใจพลิกกายหันหลังให้ เป็นสัญญาณเตือนว่านี่คือขอบเขตของความใจดีที่เขาจะมอบให้ได้แล้ว

เรือนร่างนุ่มนิ่มขยับเข้าไปซุกแผ่นหลังกว้างทันทีราวกับหาไออุ่น โดยไม่ได้เรียกร้องให้ธันวาทำอะไรประเภทหันไปกอดหรือลูบหลังลูบไหล่อย่างที่เขารู้ว่าตนเองจะต้องปฏิเสธ

ธันวานอนฟังเสียงลมหายใจคนที่นอนขดอยู่ด้านหลัง คิดไว้ว่าจะรอให้พัทธธีราพล็อยหลับไปอีกครั้งแล้วค่อยลุกกลับห้อง แต่สุดท้ายกลับเป็นเขาเสียเองที่หลับลึกจนไม่รู้ว่ามีคนตื่นนอนข้างๆ ลุกไปตั้งแต่เมื่อไร

แสงแดดแยงตาปลุกธันวาให้ลุกขึ้นมานั่งหยีตาด้วยความงุนงงอยู่บนเตียงนุ่มในห้องนอนที่ดูไม่คุ้นเคย ดวงตาคมจับจ้องดอกเดซี่เล็กๆ บนผ้าห่มสีอ่อนอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาพเหตุการณ์อันน่ากระอักกระอ่วนจะผ่านเข้ามาในสมอง

“อา...”

ธันวาคลึงขมับที่ปวดตุบๆ พลังถอนหายใจแรงๆ จากนั้นจึงลุกจากเตียงของพัทธธีราด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ต่างจากความปั่นป่วนภายในจิตใจ

เจ้าของห้องยืนอยู่หน้าเตาในห้องครัวที่มองเห็นได้ผ่านกระจกใสที่กั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องครัว เห็นได้ชัดว่ากำลังทำอาหาร

แววตาของคนทีเพ่งตื่นปรากฏรอยยุ่งยากใจ

ธันวาไม่เคยมีวันไนต์สแตนดี้ แต่เขาเคยมีแฟน และการทำอาหาร

ให้อีกฝ่ายกินตอนเช้าหลังจากมีอะไรกันเป็นสิ่งที่ฉันว่าทำกับคนรักเท่านั้น
ถึงตอนนี้นั้นฉันจะไม่มีใคร แต่เขาก็ไม่ยอมให้พัทธ์ธีราเข้าใจอะไร
ไปผิดๆ

แม้จะคิดเช่นนั้น ทว่าตอนที่หญิงสาวหันมาเจอหน้าเขาแล้วยิ้มให้อย่าง
ร่าเริง แว่ตาคลมกลับอ่อนลงเล็กน้อย พัทธ์ธีราหมุนตัวไปมาในครัวครู่เดียว
ก็เดินออกมาพร้อมแก้วกระเบื้องที่มีควันลอยเอื่อยกรุ่นกลิ่นกาแฟ มีโอหิ้ว
เอี่ยมไปรับแก้วที่หญิงสาวยื่นให้

“พัทธ์ไม่ได้ใส่นมกับน้ำตาลให้ ถ้าคุณดื่มจะใส่เติมได้นะคะ มีใน
ครัว”

“ไม่เป็นไร อย่างนี้ดีแล้ว” ฉันจิบเครื่องดื่มรสขม ความกระอัก-
กระอ่วนก่อตัวขึ้นซ้ำๆ ดวงตากวาดมองไปรอบห้องของหญิงสาวอย่างคนที่
ไม่รู้จะทำอะไร ผังห้องไม่ต่างจากห้องของฉันเท่าไร ถึงแม้จะดูมีข้าวของ
เยอะกว่าเล็กน้อย แต่ก็ดูเป็นระเบียบดี มีเพียงของที่กองไว้มุมห้องนั่งเล่น
ใกล้ประตูห้องนอนเล็กเท่านั้นที่ดูไม่เข้าพวก

ฉันมองถุงพลาสติกใส่พวงยาสีฟัน แปรงสีฟัน สบู่ก้อน และ
กระดาษชำระ แล้วถามส่งๆ อย่างคนที่ไม่รู้จะเริ่มบทสนทนากับอีกฝ่าย
อย่างไร

“เพิ่งไปซื้อของมาตอนเธอ”

พัทธ์ธีรามองตามสายตาเขา แล้วตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนพูดเรื่อง
ดินฟ้าอากาศ

“อ้อ เปล่าหรอกค่ะ ของจะเอามาจัดชุดสังฆทานนะ ครบรอบวันตาย
ของพ่อกับน้อง”

มุมปากคนตัวสูงกระตุกเล็กน้อย ขณะก่นด่าตัวเองที่เริ่มบทสนทนา
อย่างโง่งง ในใจก็นึกถึงรอยแผลเป็นจางๆ ที่พัทธ์ธีราไม่ยอมให้เขาแตะ

มีอยู่ไม่กี่สาเหตุที่ทำให้วันตายของคนในครอบครัวเกิดขึ้นในวัน
เดียวกัน บางทีอาจเป็นโศกนาฏกรรมครั้งนั้นที่ทิ้งรอยแผลเป็นไว้บนร่างกาย

และในจิตใจของพัทธ์ธีรา

แม้ในใจจะมีคำถาม ทว่าสุดท้ายเธอก็กลับเลือกที่จะเอ่ยแสดงความเสียใจด้วยน้ำเสียงท่วงเหิน

“เสียใจด้วย”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันผ่านมานานแล้ว พัทธ์ทำแซนด์วิชโกอบไว้ คุณต๋นกินได้มั้ยคะ”

...ซึ่งดูเหมือนว่าพัทธ์ธีราจะไม่ได้รู้สึกรู้สึ

“ผมไม่กินอาหารเช้า” แววดตาของธันวาแฝงความอึดอัด เขาหวังว่าพัทธ์ธีราจะมองเห็นแล้วปล่อยให้เรื่องราวเมื่อคืนเป็นแค่ความรู้สึกดีๆ ทางกายที่ไม่มี ความหมายใดต่อจิตใจของทั้งคู่

น่าเสียดายที่พัทธ์ธีราใส่ชื่อเกินกว่าจะสังเกตเห็น

“วันนี้...คุณทำงานหรือเปล่าคะ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ สีหน้าอึดอัดของธันวายิ่งฉายชัด เขาวางแก้วกาแฟบนโต๊ะอาหารที่อยู่ด้านข้างอย่างเบามือ รู้สึกเหมือนเป็นไอ้ผู้ขายบัดซบตอนที่ต้องเอ่ยออกไปตามตรง

“เรื่องเมื่อคืน...ผมไม่อยากให้คุณเข้าใจผิด”

“...”

“มันไม่ได้มีความหมายอะไรนอกจากความสุขทางกาย ผมไม่ได้คิดจะเดดหรือคบหากับใคร”

รอยยิ้มของเธอยังคงอยู่ แต่ประกายในตาที่ค่อยๆ ดับลงเป็นสิ่งที่ติดอยู่ในความทรงจำของธันวา ไม่ว่าจะย้อนกลับมามองเมื่อใดก็ยังสร้างความเสียใจให้เขาอยู่ทุกครั้ง

“คุณต๋น...มีคนรักแล้วหรอคะ”

“เปล่า” เขาเฝ้มปากแน่นก่อนกล่าวต่อ “ผมเพิ่งเลิกกับแฟนที่คบกันมาเกือบสิบปี และยังไม่คิดจะมีใครใหม่ในตอนนี้ ผมรู้ว่ามันฟังดูบัดซบ แต่ขอให้ทุกอย่างจบลงแค่บนเตียงเถอะ”

พัทธ์ธีรานิ่งไปเหมือนกำลังพยายามทำความเข้าใจ แต่พอเธอเอ่ยประโยคต่อมา ธันวาก็คิดว่าหญิงสาวน่าจะไม่ใช่ใจ

“พัทธ์เข้าใจอะ ขอแค่นี้ไม่ได้เป็นมือที่สามของใครก็พอ แต่คุณหมายความว่าเราจะไม่...นอนด้วยกันอีกหรือคะ”

“แค่ที่ผมพูดออกมาเนี่ยยังไม่ได้ดูเป็นคนเหี้ยมมากพอ ถึงขนาดที่คุณยังคิดจะนอนกับผมอีกหรือ”

“อ้อ...”

“อ้ออะไรอีก” ธันวาซักจะระแวงความคิดความอ่านของอีกฝ่าย ไม่แน่ว่าตกลงเข้าใจว่าอย่างไรกันแน่

“ก็คือคุณพยายามทำตัวสารเลวเพื่อให้พัทธ์รังเกียจจนไม่อยากนอนด้วยอีก ไม่ถูกหรือคะ”

“แล้วผู้หญิงแบบคุณยอมรับสถานะคู่นอนได้หรือไง”

“ผู้หญิงแบบพัทธ์หมายความว่ายังไงคะ” พัทธ์ธีราถามด้วยสีหน้าสงสัย ก่อนจะทำเสียง ‘อ้อ’ อย่างที่ทำให้คนฟังหน้ากระตุกอีกครั้ง “หมายถึงที่พัทธ์เพิ่งมีอะไรกับผู้ชายเป็นครั้งแรกหรือคะ คุณเลยคิดว่าพัทธ์จะทำตัวเกะติด ขอให้คุณรับผิดชอบแบบนางเอกในละคร”

ธันวาเงียบ เพราะตอนแรกพัทธ์ธีราทำให้เขาเข้าใจไปแบบนั้นจริงๆ

“วางใจเถอะคะ ถึงจะต้องยอมรับว่าพัทธ์เองก็ชอบคุณนิดๆ แต่ในเมื่อคุณไม่ต้องการสานสัมพันธ์ในแง่ นั้นกับใคร พัทธ์ก็ไม่เข้าชี้หรือคะ เป็นคู่นอนก็ไม่ได้แยอะไร เมื่อคืนคุณทำให้พัทธ์รู้สึกดีมากๆ” พัทธ์ธีราเกาแก้มที่ขึ้นสีเรื่อ ในขณะที่ธันวารู้สึกเหมือนเพิ่งเจอผู้หญิงที่ทำให้เขารู้สึกไปไม่เป็นเป็นครั้งแรก

“ตอนนี้คุณอาจจะกำลังระแวง แต่สักพักคุณจะเข้าใจเองคะ ว่าพัทธ์เป็นคน ที่เข้าใจขอบเขตของตัวเองแค่ไหน”

ธันวาไม่รู้จะทำอย่างไรกับผู้หญิงคนนี้แล้วจริงๆ

พัทธ์ธีราเอ่ยอย่างใจกว้าง แต่มีเพียงเธอเท่านั้นที่รู้ว่าความรู้สึกอ้างว้าง
ว่างเปล่ากัดกินตัวตนของเธอไปมากมายแค่ไหน ทว่านั่นเป็นสิ่งที่พัทธ์ธีรา
ยอมแลกอย่างไร้ศักดิ์ศรีเพื่อที่จะได้อยู่ในชีวิตใครสักคน

ยอม...แม้จะรู้ว่าฉันไม่ได้เห็นค่าเธอไปมากกว่าคนคันเวลา

ในบางจังหวะของชีวิต ถึงแม้จะรู้ว่าตัวกำลังกระโดดลงไปในความ
สัมพันธ์ที่ไม่ได้ให้อะไรนอกจากความเจ็บปวด แต่พัทธ์ธีราก็ยังยืนยันที่จะ
ทิ้งตัวลงไปในเหวลึกราวกับคนโง่

นับตั้งแต่เด็กจนโต พัทธ์ธีราผ่านความเจ็บปวดมามากมายชนิดที่
เกือบจะเรียกได้ว่าชินกับการมีมันอยู่ในชีวิต กระทั่งบางครั้งเธอเองยัง
นึกสงสัยว่าขีดจำกัดความอดทนต่อความเจ็บปวดของตนเองอยู่ตรงไหน
กันแน่

นับจากวันนั้นที่มีความสัมพันธ์แนบชิด ธันวาเดินออกไปจากห้องของ
พัทธ์ธีราด้วยสีหน้าว่างเปล่าจนหญิงสาวใจแป้ว แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้น คน
ตัวสูงก็กลับมาจากข้างนอกพร้อมกลิ่นเหล้าหึ่งราวกับอาบมา เคาะประตูห้อง
ของพัทธ์ธีราด้วยท่าทางมีนเมา จากนั้นก็ตักตวงรสรักจากเรือนร่างบอบบาง
อย่างหนักหน่วง

ไม่มีการปฏิสัมพันธ์อื่นใดนอกจากเรื่องบนเตียง

ลมหายใจหอบสะท้านดังอยู่ในความมืดแข่งกับเสียงเครื่องปรับอากาศ ธันวาลุกไปเข้าห้องน้ำต่อจากพัทธ์ธีราแล้วกลับมานอนต่อเป็นเพื่อน
โดยไม่ต้องร้องขอ ถึงแม้คืนนี้ฝนจะไม่ตก แต่การมีใครบางคนนอนอยู่ข้างๆ
ย่อมดีกว่าการอยู่คนเดียวอยู่แล้ว แน่นนอนว่าพัทธ์ธีราไม่คิดจะปฏิเสธ

หญิงสาวตื่นตอนเสียงนาฬิกาปลุกดัง เธอรีบกดปิดเสียงก่อนที่มัน
จะปลุกคนที่นอนอยู่ข้างๆ ด้วย จากนั้นจึงลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
ครั้งนี้พัทธ์ธีราไม่ทำพลาดอย่างการทำอาหารเข้าให้อีกฝ่ายจนเขาหนีกระแวง
อีก

ถึงฉันอาจจะโกหกเพื่อรักษาน้ำใจ แต่พัทธ์ธีราพอจะเดาได้ว่าที่อีกฝ่ายปฏิเสธอาหารเข้าไม่ใช่เพราะเขาไม่กินจริงๆ แต่ไม่กินอาหารเข้าที่เป็นฝีมือเธอต่างหาก

เจ้าของเรือนร่างบอบบางกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้งหลังจากจัดการกับมือเข้าเสร็จ ดวงตากลมโตหลุมมองคนตัวโตที่กำลังหลับสันทบนเตียงกว้างอย่างล้งเล ก่อนจะตัดสินใจเขียนข้อความสั้นๆ บอกว่าเธอต้องออกไปข้างนอก และเขียนเบอร์โทรศัพท์มือถือของตนไว้ด้านล่างข้อความเสร็จแล้วก็เปะไว้ข้างเตียงเพราะไม่อยากปลุกเขา จากนั้นจึงออกจากห้องไปเงียบๆ

พัทธ์ธีราไม่รู้ว่าเธอเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองกับฉันว่าเป็น ‘ความลึ้มพันซ์’ ได้หรือเปล่า ทว่าเรื่องระหว่างพวกเขาสองคนดำเนินอยู่อย่างนั้นมาหนึ่งเดือนแล้ว

ช่วงแรกพัทธ์ธีรามักจะได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากร่างของฉันทุกครั้งที่อยู่ด้วยกัน จนไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายดื่มเพื่อให้ลึ้มคนรักเก่าหรือดื่มเพื่อให้นอนกับเธอลงกันแน่

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ฉันว่าเป็นฝ่ายมาหาเธอที่ห้องทุกครั้ง ไม่วาครั้งนั้นจะเป็นความต้องการของเขาหรือเป็นวันฝนตกที่เธอต้องการใครสักคนอยู่ข้างกาย

พัทธ์ธีราไม่เคยได้เข้าไปในห้องของชายหนุ่มแม้แต่ก้าวเดียว...

หญิงสาวคิดอย่างไรดียงสาวา ถึงแม้จะไม่ม่โอกาสเข้าไปนั่งอยู่ในใจของฉันว แต่เธอเป็นคนเดียวที่ได้เข้าใกล้เขามากที่สุดในเวลานี้ ต่อให้ลับหลังพัทธ์ธีราเขาอาจจะม่ใครอีกมากมายก็ม่เป็นไร

ไม่นานหลังจากนั้น เธอก็ได้รู้ว่าตนเองเข้าใจผิดไปมากโข

‘วันที่ฝนตก...พัทธ์จะนอนไม่หลับ ถ้าวันไหนฝนตกแล้วคุณไม่ได้มี
ธุระอะไร...มาหาพัทธ์ได้มั๊ยคะ’

เธอเคยบอกความต้องการของตนต่อธันวาไว้ในคืนหนึ่งหลังจากที่
ทั้งคู่แนบชิดกัน เขาแค่รับฟังเงียบๆ แต่หลังจากนั้นคนตัวสูงก็มักจะมา
เกาะประตูห้องของพัทธ์ธีราในคืนที่ฝนตก แม้จะไม่มีกลิ่นเหล้าออกมาจาก
ร่างเขาก็ตาม

แม้ว่าความเป็นจริงพัทธ์ธีราจะต้องการธันวามากกว่าแค่คืนวันฝนตก
แต่หญิงสาวรู้ดีว่านั่นเป็นความสัมพันธ์ที่มากที่สุดเท่าที่เขาจะมอบให้ได้แล้ว

พัทธ์ธีราไม่ใช่คนละโมบ เธอพอใจกับเศษเล็กๆ ของความอบอุ่นที่
ธันวายกยยื่นให้ จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง...

คนที่มักจะนอนไม่หลับในคืนฝนตกไม่ได้เจอเจ้าของร่างสูงใหญ่มา
หลายวันแล้ว ธันวอบอกไว้ว่าช่วงนี้เขาต้องกลับบ้านที่จังหวัดเชียงราย ด้วย
เหตุนั้นพัทธ์ธีราจึงเพิ่งค้นพบว่า หนึ่งเดือนที่ผ่านมาชายหนุ่มสร้างความ
เคยชินให้ตนเองมากแค่ไหนตอนที่ต้องเผชิญกับช่วงมรสุมเพียงลำพัง

เมื่อคืนเธอนอนไม่หลับตามเคย พัทธ์ธีราจึงเปลี่ยนชุดลงไปหาของกิน
ริมถนนทันทีที่ฟ้าสาง หญิงสาวเดินวนเวียนอยู่แถวนั้นสองสามรอบอย่างคิด
ไม่ตกว่าอยากกินอะไร ก่อนจะกลับขึ้นห้องพร้อมขนมครกไม่ใส่ต้นหอม
ตอนเจ็ดโมงเช้า

พัทธ์ธีราเดินออกจากลิฟต์ ขณะที่ประตูห้องของธันวาเปิดออกพร้อม
กับที่เจ้าของร่างสูงใหญ่ก้าวออกมา รอยยิ้มสดใสผุดขึ้นบนใบหน้าเนียน
ละเอียดเมื่อพบว่าคนที่อยู่ในความคิดคำนึงตลอดหลายวันกลับมาแล้ว แต่
แล้วความสดใสนั้นก็พลันสลายเหมือนหิมะที่ต้องแสงแดดยามเช้า

ใครบางคนเดินตามธันวาออกมาจากพื้นที่ส่วนตัวของเขาที่ไม่เคย
อนุญาตให้พัทธ์ธีราก้าวเข้าไป

มุมปากของพัทธ์ธีราค่อยๆ ตกลง ความดีใจแทนที่ด้วยความรู้สึก
ราวกับถูกตบหน้าติดกันสามครั้งซ้อน ทั้งร่างชาตึกเหมือนตกลงในแม่น้ำ

ที่กำลังจะกลายเป็นน้ำแข็งขณะมองเห็นสวามิภักดิ์รูปร่างสูงเพียวโบหน้าหวาน
ละมุนที่ก้าวตามหลังธรรมาออกมาจากห้องของเขา

เจ้าของร่างระหงเล็กคิ้วเรียวไล่คนที่จับจ้องตนกับธรรมาด้วยแววตา
ตื่นตะลึงราวกับถูกคาถาสะกดด้วยประกายประหลาดใจ แต่เมื่อเห็นว่าคนที่
ก้าวออกมาก่อนเดินผ่านหึงสวามิภักดิ์ตรงหน้าไปโดยไม่มีคำทักทาย เธอ
จึงเลือกที่จะสวามิภักดิ์ตามชายหนุ่มไปยังหน้าลิฟต์

ร่างของพัทธ์ธีราหนักอึ้งราวกับถูกตรึงไว้กับพื้นตอนที่ธรรมาเดินจาก
ไปด้วยสีหน้าเฉยชาราวกับคนไม่รู้จักรักกัน

“รู้จักเธอ” ธรรมาขึ้นรถแท็กซี่ที่ประตูลิฟต์ปิด

“ยุ่งเรื่องของตัวเองเถอะ” ธรรมาขมวดคิ้ว ตอบโดยไม่หันไปมองหน้า
คนที่อ่อนนัยกว่า

“คนใหม่เธอ” เจ้าของร่างเพียวเฝ้าปากหลังจากเอ่ยคำถามนี้ออก
ไป

“ไม่ใช่”

“เพราะแบบนี้ฉันถึงได้เลิกกับโรส”

“ก็บอกว่าไม่ใช่ไง” คนตัวสูงหันไปมองหน้าน้องสาวตรงๆ ด้วยแววตา
ดูๆ

“แล้วตกลงทำไมถึงเลิกกันล่ะ” ธรรมาขึ้นรถอย่างตื้อตึง

เธอกับรลิตาเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย ก่อนที่
รลิตาจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยคณะเดียวกับธรรมา และกลายเป็นคนรักของ
พี่ชายคนรองของธรรมาในเวลาต่อมา ทว่าจู่ๆ คู่รักที่เหมาะสมกัน
ราวกับกิ่งทองใบหยกกลับเลิกราหลังจากฝ่ายหญิงไปเรียนต่อเมืองนอกได้
ไม่กี่เดือนทั้งที่คบหากันมาถึงเก้าปี สร้างความตกตะลึงให้แก่ครอบครัว
ของทั้งคู่ที่คาดหวังว่าจะได้เกี่ยวดองกันในอนาคต

ทว่าจนแล้วจนรอด ไม่ว่าใครจะคาดคั้นเท่าไร ธรรมาก็ไม่ยอมบอกรัก

พูด ยิ่งฟังรลิตา ยิ่งแล้วใหญ่ ทำตัวราวกับหายเข้ากลีบเมฆ นอกจากจะไม่ยอมตอบข้อความของเพื่อนแล้ว บรรดาโซเชียลมีเดียของเจ้าตัวก็ไม่มี การอัปเดตมานานนับเดือนแล้ว

“ก็แค่เลิกกัน” ธันวาตอบแบบขอไปที

“ฮะ!” ธัญวรินทร์ทำเสียงสูง “เดียร์ไม่เชื่อหรอกว่ามีเหตุผลแค่นี้ บอกเดียร์สักคนไม่ได้หรือไง คนหนึ่งก็พี่ คนหนึ่งก็เพื่อน เป็นแบบนี้เดียร์ ลำบากใจนะ”

“เธอก็เป็นน้องแล้วก็ยังเป็นเพื่อนต่อไป ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล บอกแล้วว่าก็แค่เลิกกัน” ธันวาถอดอกฟิงฟงลิฟต์ ปรายตามองน้องสาวด้วยแววตา นิ่งสงบแต่ซ่อนความปั่นป่วนไว้อย่างใน

ธัญวรินทร์ได้แต่ฮึดฮัดอยู่ในใจ เพราะรู้ว่าคาดคั้นไปพี่ชายก็คง ไม่ยอมตอบอยู่ดี ขนาดคนเป็นแม่ยังง้างปากลูกคนกลางไม่ได้ แล้วเธอจะ ไปทำอะไรเขาได้

ธันวาปิดปากเงียบ ไม่ได้เป็นเพราะคำถามของน้องสาว เนื่องจากถูก คนในบ้านที่เขียงรายการด้วยคำถามเดียวกันมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้วตอนที่เพิ่งกลับไปล่าสุด ทว่าสาเหตุคือใบหน้าเผือดสีกับดวงตากลมใสเหมือน ลูกแก้วที่มีรอยร้าวของหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่ยืนอยู่หน้าห้องเขาเมื่อครู

ชายหนุ่มไม่ต้องการให้ธัญวรินทร์เข้ามายุ่งกับความล้มพินธุระหว่าง เขากับพัทธ์ธีรา เพราะถ้าธัญวรินทร์รู้ นั่นหมายความว่าเรื่องนี้จะรู้ไปถึง หลุณภัศราผู้เป็นมารดาของทั้งคู่

แค่คิดธันวาก็ปวดหัวแล้ว

ธันวารู้ดีว่าความเย็นชาของตนที่แสดงออกไปทำให้พัทธ์ธีราเข้าใจผิด ทว่าพวกเขาไม่ใช่คนรักกัน ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าตนควรทำอย่างไรดีกับความ เข้าใจผิดนี้ของคนที่กำลังกลายเป็นคู่นอนขาประจำ

จะเหิงน้องขอโทษก็ดูเกินไปหน่อย ในเมื่อตกลงกันแต่แรกแล้วว่า

จะไม่มีการผูกมัด

สามวันมานี้ฉันยุ่งกับงานที่บริษัทจนไม่ได้กลับบ้านไหนเลย ทำให้ยังไม่ได้เจอหน้าคนที่เหมือนกระต่ายขาวขนนุ่มพูนับตั้งแต่วันนั้น

วันนี้ฟ้าครึ้มตั้งแต่ช่วงเย็น เจ้าของร้านสูงเพรียวมองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงาน แล้วก็ตัดสินใจเก็บของกลับห้อง ขณะขับรถผ่านหน้าคอนโดก็สังเกตเห็นรถเข็นขายน้ำเต้าหู้ ชวนให้นึกถึงเต้าฮวยน้ำขิงที่พัทธธีราแบ่งให้เขากินวันนั้น หลังจากจอดรถ ฉันจึงเดินย้อนออกไปซื้อเต้าฮวยน้ำขิงกับน้ำเต้าหู้อย่างละถุง เมื่อเดินกลับมาถึงหน้าคอนโดฝนก็เทลงมาพอดี

คนตัวโตหยุดอยู่หน้าประตูอัตโนมัติ ก่อนจะหันไปมองฝนโปรย อาจเพราะในใจนึกถึงคำพูดที่ขอร้องของผู้หญิงคนนั้น ฉันจึงตัดสินใจกลับที่พักในวันที่คิดว่าฝนจะตก

‘วันฝนตก...พัทธธีราจะนอนไม่หลับ’

อันที่จริง ต่อให้ไม่ใช่วันฝนตก เขาก็ยังรู้สึกว่ามีฝายนอนไม่หลับ มีหลายครั้งที่พวกเขาต่างคนต่างลืมหืมตาคิดอะไรเสียบๆ อยู่ในความมืดโดยไร้คำพูด ถึงแม้พัทธธีราจะเยียวยาความเจ็บปวดของเขาที่เกิดจาการลืตาไม่ได้ แต่การมีใครสักคนอยู่ข้างกายก็ทำให้รู้สึกดี

และเป็นเพราะสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดของอีกคน ฉันจึงไม่อาจปล่อยให้พัทธธีราเผชิญหน้ากับมันเพียงลำพัง

ขณะเดินผ่านประตูอัตโนมัติ ใครบางคนที่อยู่ในการคิดคำนึงก็สแกนบัตรผ่านประตูแล้วเปิดประตูออกมาพอดี รอยยิ้มกว้างกระจายเต็มใบหน้าที่คุณตา ทว่าภาพของเธอที่เดินเคียงข้างชายหนุ่มร่างผอมสูงหน้าตาธรรมดา กลับเป็นสิ่งที่คุณตาไม่เคย

ดวงตากลมโตที่เลื้อยมาเห็นคนตัวสูงมีรอยตกใจแวบหนึ่ง ก่อนที่เธอจะดึงสายตากลับแล้วปลงเสียงหัวเราะกับคำพูดของคนข้างกาย จากนั้นจึงเดินผ่านฉันไปอย่างเฉยชาราวกับพวกเขาเป็นเพียงคนแปลกหน้า

คนที่เพิ่งเดินเข้าไปในตึกเห็นอาภัพกริยานั้นแล้วถึงกับสะอึก วินาที
ต่อมาถึงได้เข้าใจว่าตนกำลังถูกเอาคืน

ดอญาน